

nál élénkebben
nyár, bizzunk
s mire itt lesz
rás, sem tanu-
Lajos. Levél-
gi iroda ajtaja
kapu alá nem
okozna, több
a. Nem nagy
bni be a leve-
ienne. Olyan
soraidd. Majd
adásodat? —
nagyon köny-
ülhet a sor-
del az Athe-
fordulnod. —
kiadó-hivatal-
mak. De nem
zt irod, hogy
ámot« kérted,
visszaküldted
m kaprad. Én
et elintéznem,
sodik számot,
n ismét azt a
vissza, ha ez
éred újra ezt?
rajta a kiadó-
próbálja. Ha
mi kell; de
nem a kiadó-
kszor megma-
lalkozom. —
bst volt ilyen
egyelőre nem
oly tulságosan
példány csak
d kideríti. —
atos jelzőkkel
tos ugyan az
mindenben a
Ha neved nem
os, hogy leve-
inder Huska.
m közölhetők.
angolul tud-
minők Dante,
t még annyira
inap; nagyon
ültdél. A míg
a tudsz vetni.
evélről a jövő

diszes színnyo-
bekötési tábla
vi folyamából
: Athenaeum
encziek-tere 3.

Athenaeum-épület.
pesten.

HINTA AZ ERDŐN. (Lásd a 290. lapon.)

XLVI. kötet, 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894. május 6-án.

A DOKTOR UR NÖVENDEKEI.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

ANKÁNAK kissé megnyult a képe, mikor megtudta Juliskától, hová köll mennie Rudi után.

— Ez baj... az a vadász-kunyhó nagyon messze fön van a legmagasabb szikla-hegységben. Talán meg sem járjuk estig.

— Ó, dehog nem! türelmetlenkedett. Piroska. Ha Rudi neki indult, mi is mehetünk.

— Rudi jobban bírja. De hát jól van, próbáljuk meg. Én jártam ott már egyszer, emlékszem az útjára. De jól össze kell ám szednünk az erónket, mert nem tréfa dolog oda följutni.

— Nem bánom, akár milyen fáradságba kerül, csak rátaláljak Dezsőre. Ó, csak lásam őt, csak beszélhessek vele! Bizonyosan rábirom, hogy haza jőjjön. Jó szive van neki s ha megtudja, hogy a bácsit is, a nénit is, meg engemet is milyen aggodalomba ejtett, abba fogja hagyni daczoskodását.

— Majd én is segítek neked, biztatta a jó Janka. Csak eljussunk hozzá!

Ettől azonban még messze voltak. Pedig ugyancsak szaporán gyalogoltak s már jó magasan fön jártak a hegységben. Nagy iparkodásukban eszökbe sem jutott, hogy meggondolják, helyes-é, amit tesznek. Máskor alig ha mertek volna így kettecskén neki indulni a vadon hegységnek; de mert a félelem sem jutott eszökbe, csak arra törekedtek, hogy mentül gyorsabban jussanak előre. Rudit nem látták, az már messze előre juthatott.

— Nem baj, szólt Janka. Tudom én az utat.

Egy ideig tudta is egészen biztosan. De később már meg-meg köllött állnia és nézelednie, hogy rossz utra ne tévedjenek.

— Ne félj semmit, jó uton vagyunk. Erre a kis barlangra emlékszem, itt pihenünk tavaly, mikor a vadász-kunyhóhoz vándoroltunk.

Hát annyiban csakugyan jó uton jártak, hogy nem tévesztették el az irányt. De más-különbén az ut egyre keservesebbé lett. Meredek sziklákön, csuszó hegy-oldalakön köllött kapaszkodniok; minél följjebb jutottak, annál zordabb, kietlenebb lett a táj. És nem csak vad volt, hanem hideg is. Metsző szél sivitott a csucokon s bár a nagy gyaloglástól kimelegedhetek volna, mégis inkább fázni kezdtek.

— Kár, hogy elbujt a nap! szólt Piroska.

El biz az! S ha jól megnézték volna, hogyan bujt el, talán inkább visszafelé siettek volna. De Piroska nem igen tudta, hogy ezen a zord béreczvidéken így tavaszkor néha milyen gonoszul szeszélyes az időjárás; Janka pedig most már csak arra gondolt, hogy merész vállalkozásuk kárba ne vesszen.

— Már nem lehetünk messze. Erre a nagy hegylábra is emlékszem... innen mutatta apácska, hol van egy szikla-oldalon a vadász-kunyhó. Mindjárt meglátjuk.

Körül néztek. De a vadász-kunyhót nem látták.

Még a sziklát sem látták, sőt tulajdonképen alig láttak valamit tiz-tizenöt lépésen tul. Majdnem egészen sötét volt körülöttük. Talán már be is esteledett? Meglehet, mert sejtelmök sem volt róla, mennyi ideje

már annak, hogy itt a hegyek közt kapaszzkodnak. Messze már nem lehetett az est; de mégsem az okozta a sötétséget.

— Nini! Hó esik! szólt Piroska ijedten.

Igen, az hó volt. S a következő perczben már nemcsak szállingózott, hanem teljes erővel kitört a hóföregteteg. A szél vadul keverte-söpörte a sűrűn hulló hótömeget s a két leányka holtra rémülten ölelkezett össze.

— Végünk van! szólt Piroska remegve.

Janka nem tudta biztatni, vigasztalni. Maga is reszketett az ijedtségtől. Tudta, hogy innen most már a maguk erejéből haza nem juthatnak. Még világos nappal sem bírnának vissza vergődni azokon a szakadékokon, meredek szirt-oldalakon, melyeken át ide jöttek, de amelyek most már sikos hóval vannak tele. Hát még sötétben! És reggelig — reggelig megfagnak a hóiharban.

Segítségre nem is gondolhattak. Messze vannak benn a vadon hegységben, hol madár is alig jár. Hiába való itt minden kiáltozás. Csak a zugó szélvészbe kiáltanának bele.

Csüggedten álltak itt a kegyetlen hóföregtetegben s Piroska könyezve sóhajta:

— Szegény jó Jankám! Miattam kellett ide jutnod!

— Ó dehogy! Én vagyok az oka . . . én eszeltem ki ezt a szerencsétlen tervet! Kedves jó szüleim! . . . Soha sem fogom őket látni többé!

Piroska is a jó szüleire gondolt s a szegény két leányka egy ideig versenyt sirt. Végre abba hagyták s ekkorra a föregteteg is csöndesült. De helyzetök ezzel nem javult, mert most már sötét éjszaka lett. Mozdulni is alig mertek, tudva, hogy min-

den oldalon meredek helyre jutnak s a sík havon megcsuszva, mélységbe zuhannak.

— Ó, én már nem bírok a lábamon állani! szólt Piroska kimerülten. Le kell ülnöm!

— Ne, azt ne tedd! A világért se! Akkor megdermedsz, elalszol és megfagysz. Inkább mozogjunk, ugráljunk egy helyen . . . ez melegen tart.

Megtették. No ennél szomorubb tánczuk még nem volt az életben!

Abba-abba hagyták, meg újra kezdték.

Maguk sem tudták, mióta járnak már ezt a kétségbeesett táncot; de végre már nem bírták. Végkép abba hagyták.

S amint újra csöndesen álldogáltak ott, egyszerre csak mint ha nesz hallatszott volna. Aztán valami sötét mozgó alak közeledett a fehér havon.

Most már szinte megállt a szívök verése. Ez valami fenevad . . . Talán farkas, talán medve! Még egy percz s rájuk rohan, széttépi őket!

És csakugyan rohanva jött feljök az a sötét alak. De mielőtt még nagyobbat ijedhetek volna, már örömlükben sikoltottak fel, mert az a vélt fenevad nagyot ugatott.

— Ez Neró, a bácsi kutyája! szólt Piroska.

— Akkor jön is valaki . . . a kutya maga nem tévedhetett ide.

A kutya már ott is volt mellettök és örvendezve ugrándozott Piroska körül. A következő pillanatban lámpások fénye tünt fel s nem sokára ott volt a két leányka mellett . . . a doktor bácsi, több szolgával.

— Bácsi! Kedves bácsikám! Ó, hála a jó Istennek, meg vagyunk mentve. (Lásd a képet a 284—285. lapokon.)

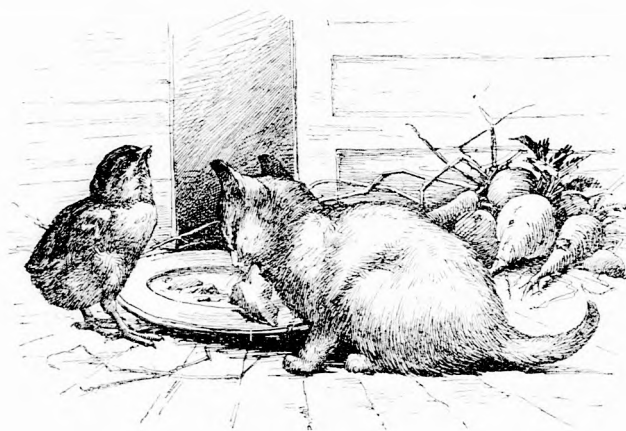
S görcsösen kapaszkodott a bácsiba. Ez pedig szeliden mondá:

— Meggondolatlan gyermekek! Ilyen időben a hegységben botorkálni!

Sok beszédnek azonban nem volt sem ideje, sem helye. Igyekezni köllött, hogy mentül előbb hajlék alá jussanak. Piroskát az egyik, Jankát a másik ember kapta ölbe, a doktor előttök ment a lámpással és így nem éppen könnyen ugyan, de baj nélkül lejutottak a Janka szüleinek házához.

A doktor kocsija ott várt, Piroska és a bácsi felültek és nem sokára otthon voltak. Az izgalomtól, hidegtől kimerült leánykát azonnal lefektették, jó meleg teát itattak vele s Piroska csakhamar mélységes álomban heverte ki a nagy fáradságot és ijedelmet.

Másnap reggel, mikor szerencsésen minden nagyobb baj nélkül kelt föl, természetesen rákerült a sor a magyarázatra s Piroska őszintén elmondott mindent. A doktor komolyan hallgatta.

RITKA BARÁTSÁG. (Lásd a 290. lapon.)

— Nagyon szép érzelem vezetett, mondá aztán, hogy azt a szilaj fiút haza akartad hozni; de oktalanság volt a vállalkozások. Dezső nem lehet ott a hegyek közt és Rudi nem segítheti. Ismerem Rudit. Vidám beszédű, de igen komolyan gondolkozó, derék fiu, aki nem támogatná Dezsőt ilyen rossz uton. Jó szerencse, hogy oda nem vesztetek.

— Igaz, szól Piroska s szinte megborzadt, amint a veszedelmes kalandra gon-

dolt. De hogy is tudta meg, kedves jó bácsikám, hogy ott vagyunk?

— Egy siheder fiu a hegyentuli faluból látott titeket, s mikor a hóföregteteg kitört, eszébe jutottatok. Beszölt ide, figyelmeztetett. Eleinte nem akartam hinni, de mégis befogattam, átrándultam Rudiékhoz; ott is keresték már Jankát és a csősz kis leánya elmondta, hová indultatok.

(Folytatása következik.)

EGY KIS BOKRÉTA TÖRTÉNETE.

TT találkoztak a kertek alatt Rózsika és Józsika. Nem egyforma kedvök volt. Rózsika vígan dalolgatott és a kezében tartott szép bokrétát szagolgatta. Józsikának ellenben nagy gond nyomta azt a kis fejcskáját.

Hogy is ne? ... Mikor annyira szerette az ő kedves testvér-nénikéjét, Málikát, ez pedig olyan nagy betegen fekszik otthon. A szegény jó mamának se éjjele, se nappala, s Józsika hiába próbálgatta, hogy ő

is segítsen valamivel. Oda vitte játékeit, képes könyveit a beteghez, szívesen szórakoztatta volna; de a szegény kis betegnek semmi sem volt kedvére. Szenvedett, nyü-

— VAN EGY FILLÉRKÉM, NEKED ADOM.

gösködött, elégedetlenkedett, úgy, hogy Józsikának minden fáradozása kárba vészett.

Pedig az orvos is azt mondta, hogy nagyon jó volna, ha a beteget föl tudnák küssé vidítani. Mindjárt hamarabb gyógyulna. De mivel vidítsák föl, mikor semmi sincs kedvére? Ezen busult apa, mama; hát hogy ne busult volna a jószívű kis Józsika is?

Ez a gond nyomta a fejét, mikor Rózsikával találkozott. De abban a pillanatban hirtelen kiderült az arca.

— Jaj de szép bokrétád van, Rózsika!
— Ugy-e? A tanító urtól kaptam, mert egész héten nagyon meg volt velem elégedve. Nincs is az egész faluban olyan szép virág, mint a tanító ur kertjében.

— Add nekem ezt a bokrétát, Rózsika!
De már erre nagyot nevetett a kis leány.
— Jut eszembe! Hát még mit?
— Nézd.. van egy szép fillérkém... neked adom.

Rózsika megnézte a szép fillérkét, de a bokrétát nem adta.

— Nem adnám oda kettőért sem...
tizért sem... egy-általában nem eladó.

Józsika erre úgy elszomorodott, hogy
Rózsika még nagyobbat nevetett.

— Ugyan bizony, talán még el is pitye-
rednél? Hiszen az ilyen bokréta nem is
fiának való.

— Nem is magamnak szeretném...

— Hát kinek?

— A szegény Málikának... olyan
beteg... olyan szomorú és nem tudjuk
semmivel sem fölvidítani. A virágot nagyon
szereti, de nálunk nincs... hát úgy gon-
doltam...

— Persze, persze! Itt a bokréta, kedves
Józsikám... bár csak kedvére volna
szegény Málikának.

S oda adta a szép bokrétát, Józsika
pedig viszont oda akarta adni a fillérekét;
de Rózsika sokkal gyöngédebb lelkű volt,
hogy sem elfogadta volna.

— Nem eladó, de a betegnek szívesen
küldöm.

Szült és elszaladt. Józsika is sietett
haza a bokrétával és ugyan-csak izgatottan
leste, vajlon jót gondolt-e?

De milyen jót! A szegény kis betegnek,
mikor a szép virágot meglátta, szinte
kipirult az a halvány, beesett arcocskája.
Mosolygott, örvendezett, csókolta a szép
bokrétát s végre kezében szorongatva a
virágot, olyan édes álomba merült, ami-
lyet napok óta hiába óhajtottak számára
jó szülei.

Józsikát pedig apa, mama össze csó-
kolták.

— Milyen szerencsés gondolatot sugott
neked igaz szerető szived, kedves jó fiac-
kám!

A dicséret nagyon jól esett Józsikának.
De jól esett az a pompás csemege is, me-
lyet özsonnára kapott.

Amde Józsika gavallér volt. Nem maga
ette meg a csemegét. Fölkereste Rózsikát
és megosztotta vele. Már ezt elfogadta
Rózsika s a jó özsonna után mind a ket-
ten elégedetten tértek haza.

KÉSZÜLŐDÉS.

ÉT az óra! Itt hagy-
lak most
Meleg, hű kis
ágyam;
Vár engem a ta-
nító ur
Benn az iskolá-
ban!

Ne haragudj kis ágyacskám!
Mielőtt kimászom,
Elrebegem áhítatos
Reggeli fohászom.

És most talpra, talpra gyorsan.
Kötelesség kerget!
Öltözködöm s kiürítem
Ezt a kávé kelyhet...

Készen vagyok! Nyolczra jár már!
Ó csak el ne késsem!
Leczkéimet, írásomat
Elvégeztem régen.

Zrínyi Miklós hősi végét
Tanultam meg mára;
Könyvet ide, kiftit, csókot...
S el az iskolába!

E L L A

vagy

A MACSKÁVÁ LETT KISASSZONY.

Irta Barabás bácsi.

(Vége.)

OLT Katinkának egy kis öcsse, akihez a macskát soha sem eresztették, nehogy a gyermeket megkarmolja.

A szorgos felügyelet ellenére is Ella egy izben mégis csak besonfordált abba a szobába, hol a kis baba bölcsője állott. A kis fiu játszani akart vele, de ő a karmaival bele vágott az arczába.

Szerencsétlenségére a kicsike ugyanabban a pillanatban feléje fordult, s a csapás oly erősen érte a fiúcskát, hogy egyik szemét elborította a vér.

Sikoltott fájdalomában a kicsike s erre előfutott Katinka és most az egyszer csakugyan haragra lobbant és kikergette Ellát, aki boldogtalanabbnak érezte magát, mint valaha, mert belátta, hogy kegyetlensége miatt most már igazán soha sem fog bocsánatot adhatni még az az áldott lélek sem.

Ez után az eset után nem is mert vissza térni. A háztetőkön bolyongott egész éjjeleken át és sirt. Nem volt semmi reménye, hogy vissza nyerje Katinka kegyét.

Egy este midőn elkeseredve ült a háztetőn és a sors kegyetlenségén buslakodott, hirtelen nagy világosságot vett észre abban a szobában, hol a Katinka kis öcsse szokott lenni. A gyermek ágya mellé állított lámpástól a függöny meggyuladt. A veszélyt senki sem sejtette, mert az egész család vacsoránál ült.

A szoba már megtelt füsttel, a lángok már magasra csapkodtak s a kis gyer-

mek elkábulva feküdt ott s nem birt kiáltani.

Ella meglátta a veszélyt. Három szökéssel az ablakon át, melyet a fejével bezúzott, a szobába termett, s bele kapaszkodván a csöngetyűbe, úgy megrázta, hogy a cselédség egy pillanat alatt össze futott.

Katinka is egészen megrémülve sietett a szobába és a lángok közül karjaiban hozta ki öcsikéjét. Felindulása akkora volt, hogy nem is figyelt a macskára, mely még most is ott lógott a csöngetyű végében.

A cselédség figyelmét azonban ez nem kerülte el. Először is kioltották a tüzet, aztán ámulva beszélgették egymás közt, milyen különös tünemény ez a macska, mert csak az ő okosságának s bátorságának lehet köszönni a gyermek megmentését.

— Hogy fölismerete mindjárt a bajt! kiáltá a Juczi.

— Mily bámulatos értelemmel fogta fel ez az állat a veszedelmet!

— Mily különös ösztön sughatta neki, hogy a csöngetyűt rázza meg? tünődött a Piroska anyja.

— Ennek a macskának több esze van, mint egy majomnak! bizonyítá a kertész.

Katinka hallván ezeket a dicséreteket, meg akarta köszönni az ő jó macskájának, hogy megmentette a testvérkéje életét. Ella-czicza azonban még mindig félvén tőle, nem mert szemre jönni, hanem kiosont ismét a háztetőre.

De nem maradhatott sokáig, mert mindenfelől hívogatták.

— Ella! kiáltott nyájas és jóakaró hangon Katinka.

Amire a czicza lemászott a ház födeléről.

Félénken lépett be a szobába.

— Gyere ide no! szólt a kedves leányka.

De a macska elbujt az asztal alá.

— Nem haragszom már rád, kedves kis cziczuskám, szólt Katinka. Ha a multkor megkarmoltad is az Ödönke szemét, most megmentetted az elégéstől. Hibádat derekasan helyre hoztad. Gyere ide, ne bujkálj tovább.

Ella azonban meg nem mozdult. Várta, remélte azt a bűvös szót, melyet az ő asszonykája ejtsen ki, hogy megváltsa őt.

Végre Katinka türelmetlenül az asztalhoz lépett.

— Gyere már ki no, te kis vadóc! szólt nyájasan. Ne félj, nem haragszom. Gyere no, *Ella, megbocsátok neked!*

Alig hangzott el ez a bűvös szó a boszorkány-mester igézete megtörött s mondása teljesült. Ellán mint ha a tűz futott volna át. Aztán megrázkódott, s tisztán érezte magán a csodás vissza változást.

De az első perczben szégyelt kibujni az asztal alól.

X. Néhány ártatlan hazugság.

Képzeltető Katinkának a megrendülése, midőn az asztal takarója alól macska helyett egy szép kis leányka bujt elő.

Ella, az örömtől megittasodva, Katinkának a karjaiba omlott és így szólt:

— Ó, gyorsan! Vigyen gyorsan a mamához! Mily boldog lesz, ha viszont láthat! Az én történetemet majd csak az-

után mondhatom el. Most nem bírok beszélni, erősen dobog a szívem.

Katinka nagyon is értette a kis leány

sóvárgását az ő édes anyja után; de tanácsosnak tartotta előbb értesíteni az anyát, nehogy a nagy öröm megártson neki.

A bus anya épp másod-napja, hogy vigasztalanul tért vissza messze utjáról.

Az utazás nem használt neki.

ne rontson az ő imádott mamájához. Nem akarta hinni, hogy az öröm is veszedelemmel járhat, mert a gyermeki ész nem éri fel, hogy alkalom adtán bajt okozhat a boldogság is.

Katinka, Ellának lelkendező gyorsasággal elmondott néhány szavából megértvén a csodálatos megváltást s megszáván a remegő gyermeket, átment Hollósýékhoz, utközben azon töprenkedvén, milyen mesével is készítse elő a fájdalmas édes anyának meggyötört szívét a váratlan örömré?

— Engedje meg, szólt félénken közeledve az özvegyhez, akit épp az elveszett leányára emlékeztető tárgyak közt talált — engedje meg, hogy szívében gyötrelmes emléket ujítsak föl...

— Beszéljen, gyermekem, mondá szeliden Hollósýné, aki eltalálta, hogy Elláról léssen szó; ne féljen, nem szomorít meg vele jobban, mert hiszen mindig az én elveszett kis lányomon jár az eszem.

— Nem kapott azóta hirt felőle, hogy nyom nélkül eltűnt?

— Talán tud róla valamit? kiáltott az özvegy nő, izgatottan szökkenve föl a székről, reménytől csillogó szemekkel. Ó, beszéljen kérem, beszéljen kérem!

— Lehet, hogy csalódom, de hallottam véletlenül egy kis leányról, akit pár hó előtt kobarló cigányok loptak el, és...

— Ellám! Drága gyermekem! Hát élsz? Mégis élsz?! kiáltott szinte magán kívül Hollósýné.

Betegen ment, betegen jött s folyton siratta az ő kis leányát.

Ellát alig bírták vissza tartani, hogy be

— De hát ha nem is ő az! csillapította őt Katinka, kit e nagy felindultság megijesztett. Én magam nem láttam még azt a gyermeket, aki azoknak a csavargóknak a kezei közé került; de ha megkaphatnám a leányka arczképét . . .

— Ime, itt az arczképe! vágott közbe az özvegy. Jól van találva, csakhogy ő szebb, kedvesebb.

S ezzel leakasztotta nyakából az ott függő médaillont. Ó Istenem! Istenem! . . .

E szavak után elájult. Gyöngéden lefektették s Katinka eltávozott, elégségesnek tartván a remény felköltését.

Hollósyné asszony az egész éjszakát álmatlanul töltötte. Leirhatatlan izgatottság vett rajta erőt. Majd lázas öröm fogta el, hogy talán már holnap láthatja meg az ő drága kis leányát — majd meg azon esett kétségbe, hogy ez az ő végső reménysége is meghiúsulhat.

Estére levelet kapott Katinkától, melyben értesíté, hogy nyomon van; de kérte, hogy semmit se tegyen, türtőztesse magát, mert nagy óvatosságra van szükség.

Másnap tíz óra tájt Katinka ismét megjelent. Arcza oly vidám volt, hogy Hollósyné asszony már ebből is a legjobbat remélte.

— Bizhatunk, drága nénikém, mondá; a cigányoknál levő leányka szőke és mintegy nyolcz éves.

— Igenis! Ella éppen annyi idős! rebege Hollósyné asszony.

— Bellának vagy Ellának hívják. Az én öreg dajkám, aki róla értesített, nem tudta meg pontosan a nevét; de annyit megjegyzett, hogy a leánykának kék a szeme, szőke a haja és hosszú barna szempillái vannak.

— Ez ő, ez ő! . . .

— Estére elhozom, szólt Katinka.

— Én is megyek . . .

— Nem lehet, mert ha az a cigány asszony, akinél a gyermek van, csak sejtene is, hogy gyanuba fogták, rögtön megszöknék a leánykával; hagyjon engemet egyedül cselekedni; öt óraker majd beszámolókat eljárásomról.

És öt óraker csakugyan vissza jött. Hollósyné reszketve sietett eléje és ölelte magához Katinkát.

— Ugy-e, az én leányom?

— Azt hiszem magam is. Beszéltem vele, de csak holnap láthatja meg.

— Miért, az Istenre kérem! Miért? türelmetlenkedett az özvegy nő.

— Mert ma még . . . és Katinka egy újabb föllentésen törte a fejét; de a remegő édes anya, ki most zokogva hanyatlott a pamlagra, végkép kihozta a sodrából.

— Szóljon végre, mondá fuldokolva Ellának édes anyja, mért nem ölelhetem még ma?

Katinka ajka mosolyra nyílt:

— Mert még gyöngé akkora örömmek az elbirására.

— Nem, nem! kiáltá az édes anya. A boldogság erőt ad nekem. Látni fogom gyermekemet, anélkül, hogy bele halnék ekkora boldogságba! Adjátok vissza nekem az én gyermekemet!

E pillanatban a szomszéd szobában nesztámadt.

— Istenem! . . . kiáltott Hollósyné asszony magánkivül; ő itt van!

— Elhoztátok . . . Ella! Ella! Én édes kis leányom!

— Mama! . . . felelt egy kedves hang. Én vagyok!

És Ella, kit a házbéliek eddig erővel tartottak vissza, kiragadván magát a kezeikből, mint a madár röpült az ő édes anyja ölelő karjaiba. Zokogtak mind a ketten s bizony sirtak az örömtől azok is, akik ezt a jelenetet körül állták — közöttük az öreg nagynéni, ki éppen kapóra akkor toppant be a szobába, midőn Ella megkerült.

A FÉSZEK KINCSE.

— A «Kis Lap» 36-dik színes műmelléklete. —

MESSZE bent a sűrű és csöndes bozótban, távol minden zajtól és veszedelemtől, rakta kicsi fészket két kicsi madárka.

Eleinte messze elröpködtek onnan élelmet keresni, vigan dalogatva bejárták a berket; de most már nincs kedvök távol kalandozni; legnagyobb örömük, ha nézhetik az ő kicsi fészkek kincsét.

Másnak talán nem kincs, mert biz' az nem arany, nem is csillogó kő — csak négy kis tojáska. De a madárpárnak ez mindennél drágább s oly boldogan zengnek ott a lengő ágon, hogy boldogabb pár tán nincs is a világon.

— Már négy tojáskánk van, több már tán nem is lesz.

— Nem is köll! Beérjük ennyivel a nyárra. Most már ideje lesz, hogy kikölt-

sük szépen, mert röpül az idő, hamar mulik a nyár.

— Az ám s mire elmúlt, kell, hogy fiókáink már nagyok legyenek, a maguk szárnyán is meg tudjanak élni. Csak szerencsésen fölnevelhessük őket.

Abban nem lesz hiba. Tojáskáink épek s olyan szép fiókák fognak majd, meglássad, belőlök kikelni, hogy gyönyörűség lesz őket fölnevelni. Mi ketten lassacskán bizony megöregsziünk s mi lenne, ha mi már többé itt nem leszünk! Pusztá néma volna ez a kedves liget, nem hallana többé szép madár-éneket; ki dicsóítné a teremtes Urát, ha egy-egy madárka nem hallatná szavát?

— Ugy bizony! Nevelünk kedves utódokat, kik boldogok lesznek, aminők vagyunk mi, s ezért reggel este fáradhatatlanul hálás szívvél fogják a világ Urának hálájukat zengeni. Mily öröm lesz nekünk, mikor majd elérjük, hogy kicsinyeinket szárnyukra eresztjük!

— Nagy öröm lesz! De még messze vagyunk tőle. Nem is kapjuk könnyen, sok lesz ám a gondunk, sok a fáradságunk s még több aggodalmunk, míg a kicsinyeket nagyokra neveljük. De édes megteenni ami kötelesség s minden jó madárka meg is teszi hiven, nem marad a liget soha sem üresen. Hogy vig daltól zengjen jövőre is mindig, itt van a záloga: a mi fészünk kincse, kedves tojáskáink.

Igyen csicseregnek s mire a nyár megjön, négy kicsiny fióka lesz ott a fészekben. Mert bizom benne, hogy baj nem éri őket, vásott gyerek ki nem rabolja a fészket. Bűn volna elvenni, mindenki tudja jól, drága kincsét a szép, kedves madárkától.

A FÉSZEK ALATT.

VÉGRE valahára,
Fölértem a fára —
Sárgarigóéknak
Szomorúságára.

Régen lesem, régen,
Már az egész héten;
Végre! — a rigó-pár
Nincsen a fészében.

Két picziny tojáska,
Arany-pettyes, sárga.
Öröömre tojta
A rigó-madárka.

Mi libben, mi rebben
Egyre merészebben?
Mi sikong fölöttem
Mind keservesebben?

Ki terjeszti óva,
Le-fölszállinközva,
Szárnyát a fészekre?
A sárgarigóka.

Megrabolni fészeked,
Megrikatni téged
— Légy nyugodt madárkám —
Nem visz rá a lélek.

HAZATÉRŐ VÁSÁROSOK.

(Képpel a 289 lapon.)

NAGYOT suhintott Béla kocsis az ostorával. Nem mondom, hogy csördített, mert fontos oka volt rá, hogy ne tegye. Először is, sokan nem szeretik hallani az ostor-pattogást; azután meg hát a Béla kocsis ostorának némi kis hiányossága volt. Tudni illik csak a nyele volt meg, ostor nem volt rajta. Ezért tehát csak suhintott és így szolt:

— Nagysága, már befogtam, indulhatunk.

— Mindjárt, kocsis, mindjárt, csak berakom szépen a kosárba, amit vásároltam.

— Jó lesz ám sietni, messze van hazáig. Nem szeretném nagyon meghajtani a lovacskát.

— Hja, pedig korán estére kell haza érniük. A kis Vicza baba-leányom bizonyosan már most is sir utánam. Estére elálmosodik szegényke, nincs aki lefektesse! Egy kis vacsorát is kell még főzni.

— Az nagyon jó lesz. Ehes kezdek lenni.

— Magam is. Elfárad az ember, mikor annyit jár-kelet a vásárban. De be is vásároltam sok mindenfélét. No, rendben a kosaram, beszállhatunk. Jól fogd a lovat, meg ne induljon, mialatt felülünk a kocsira.

— Ne tessék félni, mikor én tartom a gyeplőt!

Milike nagysága felült a kocsira. Igaz, hogy a koci egy kicsikét asztalhoz hasonlított. De az nem baj. Ha nem volt

is négy kereke, de volt négy lába. Ulni pedig nagyon jól lehetett rajta.

Béla kocsis meghuzta a gyeplőt, megsuhintotta az ostort.

— Gyi te, Szellő!

A lovacska megindult. Vagy ha nem indult — hát megmozdult, ami szintén szép volt tőle. Mert holmi közönséges lovaktól valamicskét különbözött, s ha volt is négy lába, nem lehetett kívánni, hogy

HAZATÉRŐ VÁSÁROSOK.

mozgassa, mikor az rendesen nem igen válik egészségére, ha a szék lába mozog. Mert hogy szék volt a lovacska, amint azt, még ha tagadni akarnám is, az én rajzoló barátom bizony elárulta.

De hát az nem baj. Akinek jó kedve van, az vigan kocsikázgat asztal-kocsin és szék-lovacskával is. Milike és Béla is vidáman kocsikáztak a vásárról hazafelé. Bizonyosan hiba nélkül érkeztek volna haza,

ha a vásárosokkal rendszeren holmi kis baj nem szokott volna történni.

— Lassan megyünk! évődött Milike nagysága. Jobban hajts kocsis!

— Még jobban? Attól tartok, felfordulunk! Nagyon tüzes ám a lovam, megbokrosodik, ha nagyon hajtom és rángatom!

— Ó, én nem ijedek meg könnyen, szólt Milike nevetve. Még szeretném is látni, hogyan tud a lovunk megbokrosodni. Én mindig nagyon jámbor páranak tudtam.

No, már azt jóra való kocsis nem türi, hogy a lovát ócsárolják. Béla kocsis tehát hirtelen nagyot rántott a gyeplőn s a lovacska csakugyan felágaskodott . . . azaz hogy a szék háta fölemelkedett, lábai pedig lebillentek. Milike és Béla pedig a maguk lábaival a szék lábaira támaszkodtak és így most nagy hirtelen egyensúlyt veszítve, lepottyantak a földre. Ugy oda koppintották a térdöket, fejüket, hogy bizony még másnap is sajgott.

— Ki hitte volna, hogy még ilyen fogaton is érhet baj! sóhajták.

— Ugy-e? szólt a mama. Lám nincs olyan ártatlan játék, hogy meg ne keserülne, aki vigyázatlanul pajkoskodik vele.

HINTA AZ ERDŐN.

(Képpel a czimlapon.)

TARKA mezőn fa virágzik,
Alatta vigan cziczázik
— Heje, haja, huju jú! —
Három kis lány, egy fiú.

Két ledöntött szilfa törzse —
Ez egyenes, amaz görbe;
Toljuk egymás fölébe —
Legyen hinta belüle!

Tulnan Lenke Katiezával,
Én meg innen Marikával.
Le! Föl! Bátran! . . . ne remegj;
Mint a lepke úgy lebegj!

RITKA BARÁTSÁG.

(Képpel a 280. lapon.)

AHÁZI állatok sorában a macska a leghizelkedőbb és egyúttal a legvérengzőbb is. Hizelkedik az asszonyának, szereti, ha dédelgetik; de máskülönben aztán nem barátkozik senkivel az udvaron. A többi házi állatokat gyakran látjuk, amint nemcsak békében, hanem barátságban éldegélnek egymás mellett; a czicza nem köt barátságot senkivel.

De mégis van kivétel. Egy jó barátomnál láttam falun azt a ritkaságot, hogy egy kis czicza nagy barátságot kötött egy kis csibével.

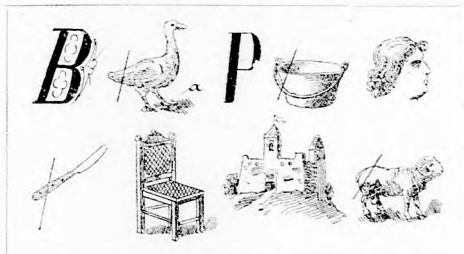
— Hogy tudtad össze szoktatni őket? kérdém barátomtól.

— Nem is gondoltam rá, felelé. A maguk jószántából barátoktattak össze. Talán hogy árvaságra jutottak mind a ketten, majdnem egy-azon időben. A kis cziczának az anyját vesztett kutya marta agyon, a csibe tyukmamáját pedig egy gonosz vércse sebezte halálra. A czicza nyafogva ögyelgett az udvaron s ugyan-ott sipitgatott az árva csibe is. Megértették-e az egymás buját-baját, ki tudná? De azt láttuk, hogy azóta, mihelyt meglátták egymást, mindjárt szembe-tünőkép jó kedvük támadt, egymáshoz siettek, aztán órákig szépen elsétálgattak együtt. Ha az egyik leheveredett, a másik is lepihent melléje, a czicza tejes csészéjéhez együtt jártak s a czicza szinte örülni látszott, ha kis barátja is kóstolgat a tejből. Természetesen nem zavartuk a furcsa barátságot s most már úgy össze szoktak, hogy ha az egyik hosszabb ideig elmaradt valahol, a másik nyugtalanul jár-ke, keresi, siránkozik utána és csak akkor nyugszik meg, mikor kedves pajtása elő kerül és megint együtt sétálgatnak.

A czicza és a csibe barátsága, mint később aztán barátom megírta, sokáig tartott. Már nagyocskák voltak mind a ketten, a csibe jól tudott rebbenni, kapargálni, de azért nem feledkeztek meg egymásról s naponként lehetett őket az udvaron együtt sétálgatva látni.

Baráti viszonyuknak a tél vetett véget. A czicza beszorult a konyhába, a csibe a tyúk-ólba. Mire tavaszkor megint a szabadba kerültek, már voltak fiatalok, a kis cziczából már czicza-mama lett, a csibéből tyúk-mama, s egyéb gondjuk volt, a régi barátságot nem ujitották meg többé.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tündérmesék“.

Közli Forgó bácsi. A („Forgó bácsi könyvtára“ című könyvsorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 16-dik számban közölt rejtett közmondások megfejtése:

I. A becsületes ember megállja szavát.

II. Ember tervez, Isten végez.

Helyesen fejtették meg: Josipovich Kálmán, Faludy Mariska, Radisich Elemér, Loránt Ella, Prager Margit és Örszi (kinek az írása? *F. b.*), Posner Oli, Barhó Ferike (részben), Kégly Mariska és Ilonka, Kiss Sára és Lajos, Bohus Vilma és Pali, Farkas Leczika, Harkányi Sándor, Kövesy Rudi, Mandel Mihály, Törő Gizi, Mäder Ida, Holicza Ilona, Fáy Erzszi, Györy Ella és Szeréna, Gajári István, Benkó Jenőke, Bakofen Mór, Magaziner Renée, Szontágh Klára és Sándor, Schlesinger Malvina és Ella, Kuthy Endre, Pyber Margit és Béla, Boemelburg Konrád, Szarvassy Erzsike, Praznovszky Jenő, Keppich Irén és Gábris (Gábor-e vagy Gabriella? *F. b.*), Oesterreicher Magda és Miczike, Kiss Erzszi, Strasser Julcsa és Henrik, Szabó Árpád, Richon Emma, Vass József, Tamássy Lajos, Przybilla Jenő, Leffter Béla, Takách Ilonka, Laendler testvérek (sajátkezü írást kívánok. *F. b.*), Malatinszky Zoltán, Szathmáry

Marietta, Mérey Ágosta, Rudolfer Sárka (részben), Péchy Ilonka, Gyémánt Ilona, Reitzner Lujza és Margit, Ehrenfeld Tinka (a b. diószegi izr. elemi leány-iskola nevében), Mádi Lajos és István, Rosenfeld Imre (az egyiket hiányosan), Stermeczky Lajos, Jánosi Ida és Anna, Feldbauer Valéria, Miklós, Berta, Zoltán és Géza, Nékám István, Gerde Oszkár, Koller Edithke, Velencei Tiborka, Botka Irma, Bodnár György, Ausländer Iluska, Nádich Miklós, Marczali Bözse, Kenessey Paula és Iza, Takács Klémike, Grünwald Ilona, Dorits Olga, Blum testvérek, Just Ilona és Krisztina, Ringenbach Ilonka, Szabó Margit, Kohn Adolf, Schiffer Margit, Kabdebó György, Braun Adrienne, Misner Jancsi, Michalik Ilonka, Némegy Ella, Krausz Margit, Lippmann Leo, Majercsik Annuska, Zakár Margit, Ilonka és Lajoska, Tahy Gizella (részben), Hofbauer Ilona, Reichard Bella és Mórlicz, Beinhauer Irén és Bözsi, Spitz Regina, Szeniczey Katicza, Kürschner Manó, Deutsch Lajos (a bihar-diószegi izr. elemi fiu-iskola nevében), Munk Arthur, Gervay Mariska és Mike, Kűszler Csilla, Nora és Elly, Popovics Olga, Kabdebó Margit (részben), Moesz Izabella és Ilonka, Nagy Mariska és Ella (részben), Reményi Erzszi és Irén, Vermes Ervin, Gerencsér Róza (a szombathelyi polgári leányiskola IV. osztálya nevében), Stern Andor, Szentpétery Gyula, Kövér Gyula, Kék Sarolta, Weber Della, Bánáti Ernő, Zarányi Gusztáv, Pruzsinszky Augusztina, Spéczián Gyula, Ádámffy Ilona és Elek, Schwarz Magda és Béla, Hollaki Leo, Nagy Katinka, Erzsike és Sándorka, Groedel Lajos (részben), Kersáncz Irma (részben), Szabó Melanie, ifj. Kubinyi György, Pietsch Lajoska és Béla (részben), Bauer Elza, Szél Piroška, Timár Stefánia, Bauer Ilonka (vagy Sauer? Vezetéknevet tisztán ird ki, mert amint most leirtad, lehet Bauer, Sauer, Hauer, Lauer; hogy tudhassam, melyik az igazi? *F. b.*), Gyurkovich Dódi, Labban Antal, Szöllősy Aurél, Poppovits Lyubicia, Engel Valér és Arnold, Nagy Mari, Lacci és Páli (részben), Freyler Editke, Márton Gabriella és Ernő, Hegedűs Márta, Jolán és Ernő, Ravasz Gizi, Adler Stefike, Belházy Vilma, Szilasi Emilia, Pösztor Izabella, Imre Ilona és László, Füzesséry Elza, Závodszy Ika, Jálies Matild, Pollák Jenő, Benedek István, Gonda Lajos, Wohl Gyula, Ordódy Irén és László, Koritschner Margit és Iván, Somossy József, Taubner Margit, Bolyó Pálma és Károly, ifj. Gaál Gyula, Szemők Katicza és Maricza, Horváth Valéria, Zsoldos Miklós, Frey Irma, Ungár Béla.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett *Gerencsér Róza*, Szombathelytől (az ottani polgári leányiskola IV. osztálya nevében beküldött megfejtéssel), kinek a jutalomkönyvet (*Virágcsokor*; emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte *Füssy Tamás*) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 15-dik számában közölt képrejtvények megfejtését még beküldték: Pruzsinszky Augusztá, Kék Sarolta, Toldi Pirooska, ifj. Kubinyi György, Pietsch Lajoska és Béla, Horánszky Pali, Damokos Margitka, Márton Gabriella és Ernő, Freyler Editke.

KOSSUTH LAJOS SZOBRÁRA.

Kádár Gizi és Mariska 20 kr., Misner Jancsi és testvérei 1 frt 50 kr., Hollaki Leo 1 frt, Polgár Lajos 1 frt 50 kr., K. Sándor Sanyi 2 frt 50 kr.

Köszönet a buzgó grüjtőknek és nemes adakozóknak.

Az adományokat rendeltetésük helyére juttatom.

FORGO BÁCSI POSTÁJA.

Hofbauer Ilona. Első leveleddel nagyon ajándékosan mutatkoztál be. Írásod olyan gondos, csinos, hogy örömmel telt benne. — **Marczali Bőze.** A képrejtvényt a megrajzolások közé soroztam. — **Grünwald Ilona.** Kívánságodat szívesen teljesíteném, de czélt nem érünk vele, mert öhat ilyen nevű kis olvasóm van. Tehát ugyanannyian jelentkezhetnek. — **Busay Gizike és Irénke.** A galamb szomorú vége fölötti busulástokat részvétellel olvastam. A czírmos czicza érdekes és csakugyan kivételes viselkedésnek leírását méltó volna közölni, de azt több apró részlettel, jellemző vonással kellene vázolni, azt pedig csak ti írhatnátok le, akik látjátok. Figyeljétek jól meg és tegyetek vele kisérletet. — **Blum Ella.** A rajzocska, mellyel leveledet ékesítetted, igazán csinos, kedvteléssel szemlélgetem. — **Koller Edithke.** A Mátra fris levegője bizonyos mihamar meg fog izmosítani, amit szívből kívánok. Recski kis barát-néd csakugyan kedves kis hivem. Öleld meg nevemben. Remélem, csak jó hírt fogok onnan hallani felőletek. — **Bodnár György.** A »Kis Lap«-ban sok olyan képet találhattok, mely czélotoknak megfelel. Alkalmilag azonban fogok talán erre a külön czélra való képeket is közölni. — **Just Ilona és Krisztina.** A rejtvényt egy kis módosítással talán besorozhatom. — **Laendler testvérek.** Mihelyt a hosszu elbeszélés véget ér, lesz tér a ti kívánságatok teljesítésére is. — **Ringenbach Ilonka.** Kedves elégtételemre szolgál, hogy a »Kis Lap«-ban olyan örömet lelsz. Hogy a beküldött megfejtések helyesek-e, arról a megfejtők névsora ad feleletet. — **König Dénes.** A megfejtéssel küld be a feladványt is. — **Lóvy Jolán.** Rejtvénykéd nem jó. Az os fölött levő L nem olvasható Lajos-nak, hanem csak »osonl«-nak v. »loson«-nak, aminek pedig nincs érteime. — **Kabdebó György.** Hogy a »Kis Lap« fél-évi kötete mibe kerül, minden szám alján olvashatod: a negyedévi előfizetés ára 1 frt., félévi 2 frt. —

Kék Sarolta. »A doktor ur növendékei« elbeszélésnek, ha nem is most rögtön, de bizony egyszer mégis csak végének kell majd lennie. És bár oly nagyon érdekesnek találok, mégis kívánnod kell a végét magadnak is, mert csak akkor nyerünk majd tért olyan másnemű közleményre, amilyet leveledben sürgetsz. De hát mind ezt csak bizd rám; minden akkor ér véget és minden akkor következik, amikor idején van. — **Ádámffy Ilona és Elek.** A képrejtvény nem sikerült. A körrejtvényt fölhasználok. — **Engel testv.** Nem akarok tinéktek egyéb lenni, mint aki 24 év óta vagyok: Forgó bácsi. Szíves hajlandóságokat örömmel szolgál; de nem csekélyebb örömet szeretetek volna avval, hogy követve régóta és sokszor hangoztatott kívánságomat, nem irkából kitépott rojtos papirosra irtatok volna nekem levelet, melyet még pazarul be is poroztatok. Leszem kíváncsian ezután irandó soraitokat. — **Márton Gabriella és Ernő.** Az egyiket, némiképp kibővítve, legott átadtam a metsző művészeknek. — **Szilasi Emilia.** Megeshetik, mert a szerence forgandó; de nem igen valószínű. — **Füzesséry Elza.** A sorssal pörölni nem lehet. — **Kádár Gizi és Mariska.** A kiadó-hivatal könyveiben csak *Osztois Kata* fordul elő, s ez *Versezen* lakik. — **ifj. Kubinyi György.** A nagy pályázatot Pünkösdre fogom kihirdetni. Egy azon közleménnyel nem lehet a lapot megtölteni. Az a könyv feladata. — **Taubner Margit.** Bűvészi sikereidnek, melyekre a »Kis Lap« közleményei szolgálták rá, nagyon örvendek. — **„A japánok.“** (K. K.) Használható, de csak mint anyag. A közleménynek alkalom adtán, rajzok kíséretében, sorát ejtem. A forrás megnevezését kérem. — **Manó bácsi.** Tán, valamikor, képpel. — **Misner Jancsi.** Ilyen kiadói ügyben a kiadó-hivatalhoz kell fordulnod. Átdadtam s az rendbe hozza. — **Szemök Katicza és Maricza.** Kedves leveletek jól esett. Az én kis olvasóim szeretete irántam s örömlük a »Kis Lap«-pal nekem legédesebb jutalmam. A czimszalag beküldése fölőseges. — **Fáy Erzsé.** Bizony, még betegkorodban is takarosabb levelet írsz, mint egy-egy egészséges fiu. Örvendeztess meg mielőbb gyógyulásod hírével. — **Basch Andor.** Hogy a szegény szerencseny rabszolgák megváltásán buzgólkodol, dicséretedre válik. De ez a »rabszolga-megváltás« eddigelé *mesének* bizonyult. S valameddig itthon Magyarországon vannak inséges gyermekek: a bélyegek árát inkább ezek segítségére fordítsuk. Rejtvényedat a kusza írás miatt nem bírtam elolvasni. Az effélet különös gonddal és szabatosan köll leírni. Levelekédet átadtam s a néni ölel erte. — **Több levélről a jövő számban.**

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*